

Rozjímání Mons. Adriana Galbase, SAC

k přenosům Korunky k Božímu milosrdenství do Radia Proglas v sezoně 2017/2018

Rozjímání na pátek 13. října

Z evangelia podle Lukáše: *Ježíš se vrátil v moci Ducha do Galileje a pověst o Něm se rozšířila po celém okolí. Učil v jejich synagógách a všichni Ho velmi chválili. (Luk 4,14-15)*

Začínáme další cyklus našeho rozjímání před korunkou do Božího Milosrdenství. V průběhu nadcházejících týdnů se pozastavíme nad tím, co nám přináší ty stránky Písma svatého, které k nám zvlášť promlouvají o milosrdenství Boha. Nalezení těchto stránek nebude těžké, však vlastně celá Bible je jako jedna nádherná báseň na počest Boha, který je bohatý milosrdenstvím.

Hned na začátku si uvědomme tu základní pravdu, že velikým darem Božího milosrdenství je už samotné Boží Slovo, tedy to, že k nám Bůh hovoří.

Bůh není – jak to říká žalm 115 – *jako ostatní bohové*, kteří sice mají ústa, ale nemluví. Takoví *bohové* jsou *díla lidských rukou*, jsou to tedy bohové vytvoření člověkem, bohové, které člověk udělal. A kolik jich dnes je!

Takový člověkem vytvořený bůžek nemluví – a proto nemůže nás, lidí, napomenout ani nás nemůže poučit, nedovede nás opravdově utěšit, nedovede nám na něco podstatného poukázat, nedočkáme se od něj podpory ani láskyplného vedení. Bůžek vytvořený lidskou rukou není také schopen nikoho povolat. Bůžek nemůže nic!

Avšak Bůh, kterému věříme, Bůh, který se v Ježíši Kristu stál člověkem – náš Bůh nejen, že má slova věčného života, ale sám se pro nás stál Slovem!

Poslouchejme proto Jeho učení a ať na Něj budou pozorně obráceny naše oči, ať se k Němu obrátí naše uši ... ale především ať bude v Něm zakotvena naše vůle. Rozhodnou a konkrétní odpovědí na Boží Slovo bude velebení Boha a obrácení – tedy změna života.

Obyvatelé Nazareta sice udělali ten první krok a souhlasně chválili Boha, u toho však zůstali – nechtěli se změnit, chybělo jim obrácení... A když pak Boží Slovo začalo mít na ně nároky, odvrátili se od Krista, a dokonce pomýšleli na to, že Ho zabijí.

Ať neuděláme stejnou chybu. Ať neposloucháme Pána jen tak napůl, ale ať se Jím necháme vést do hloubky.

Nejsvětější Panna Marie ať je nám v tom vzorem, však zrovna dnes slavíme sté výročí Jejího posledního zjevení ve Fatimě.

Panna Marie uchovávala Boží Slovo a rozjímalá o něm. Nosila Boží Slovo ve svém Neposkvrněném Srdci.

Prosme teď, ať se Panna Marie modlí za nás a v nás. Prosme Ji, ať nás naučí, jak má každý z nás, sám za sebe, z hloubi své vlastní duše zpívat každodenní Magnificat – tu píseň, kterou jednou všichni budeme velebit Pána za ty veliké milosti, které nám stále dává skrze svoje Slovo.

Rozjímání na pátek 20. října

Z evangelia podle Lukáše: „Když šel Ježíš s učedníky dál, vešel do jedné vesnice. Tam jej přijala do svého domu žena jménem Marta, která měla sestru Marii; ta si sedla k nohám Ježíšovým a poslouchala jeho slovo. Ale Marta měla plno práce, aby ho obsloužila. Přišla k němu a řekla: *Pane, nezáleží ti na tom, že mne má sestra nechala sloužit samotnou? Řekni jí přece, ať mi pomůže!* Pán jí odpověděl: *Marto, Marto, děláš si starosti a trápíš se pro mnoho věcí. Jen jednoho je třeba. Marie volila dobře; vybrala si to, oč nepřijde.*“ (Luk 10, 38–42)

Bůh nám ukazuje své milosrdenství skrze své Slovo. O tom jsme rozjímali již minulý týden. Dnes jsme pozváni do domu Marty a Marie. Dvě sestry. Mají společné to, že obě milují Ježíše celou svou silou, avšak každá vyjadřuje tuto lásku jiným způsobem. Marie – tím, že poslouchá Ježíšovo učení; Marta činností – tím, že Ježíše pohostí a poslouží mu. Marta – ta chce Ježíše nasytit dobrým jídlem, Marie – ta se sytí Ježíšovými slovy. Marta – přijímá Ježíše do svého domu, Marie – přijímá ho do svého srdce. Proč však Ježíš říká, že si Marie vybrala lépe? Nejsou Ježíšova slova zavržením služby, není Ježíš proti lidské

aktivitě a práci? Vůbec ne! Víme přece, že sám Ježíš „nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil“. (Mt 20, 38)

Ježíš neodsuzuje Martu pro její pravděpodobnou nervozitu a chaotičnost – slyšeli jsme před chvílí, že „*Marta měla plno práce, aby [Ježíše] obsloužila*“ - starala se tedy o mnoho věcí, a dokonce byla z celé té situace hodně rozrušená. Byla jako lidé, kteří jsou známi tím, že vše chtějí udělat sami a hned, a k tomu jsou si jistí, že jen oni vše zvládnou nejlépe. Avšak i to nepředstavuje pro Ježíše problém – možná, že Marta měla cholerickou povahu – ale Ježíš přece má rád i choleriky... On ví, že cholerici prostě už jsou takoví a takoví i zemřou.

Potíž byla v tom, že Marta pracovala v době, kdy Ježíš hovořil. Marta by byla v právu, pokud by pobízela Marii k práci dříve, než Ježíš začal vyučovat, anebo až potom, kdy domluvil. Teprve tehdy by se měla Marie dát do práce a pomoci své starší sestře, avšak není nic důležitějšího než naslouchat, když hovoří Ježíš. Žalm 95 říká: *Uslyšíte-li dnes jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce*. (Ž 95, 8)

V životě každého člověka je a musí být čas určený k práci, k aktivitě duševní či fyzické. Avšak také musí přijít čas přerušit práci, čas na zklidnění, čas věnovaný mlčení a naslouchání tomu, co říká Bůh. Výstižně to vyjadřuje maxima řádu sv. Benedikta: *ora et labora* – modlí se a pracuj. Je tedy čas určený pro modlitbu, ale přichází i stejně důležitý čas, určený pro práci.

Pro Martu práce byla v daném okamžiku důležitější než Boží Slovo. Marta tedy vlastně říká: to, co Pán Ježíš chce mi říct, není tak důležité jako to, co já všechno musím ještě udělat. A tak kvůli tomu Pán Ježíš ukazuje na Marii a říká, že Mariina volba je lepší a to, co si zvolila, jí nebude odňato. To znamená, že jí nebudou odňaty milosti, které Marie obdrží při modlitbě, během četby Písma svatého, v době adorace Nejsvětější Svátosti – a že to vše má význam pro věčnost, pro spásu.

Proto pohledme dnes na obě sestry, na Martu a Marii v nás samotných. Podívejme se, jestli jsou v nás přítomny obě. Naše Marta: nestalo se z ní časem nějaké nebezpečné monstrum? A naše Marie: jak vypadá, jestli pak nám nezakrněla, nebo – nedej Bože – úplně zmizela...? A tedy – važme si té naší Marie trochu více.

A dejme do toho více úsilí.

Rozjímání na pátek 27. října 2017

Evangelium podle Matouše: I mluvil k nim mnoho v podobenstvích: „Vyšel rozsévač rozsívat. Když rozsíval, padla některá zrna podél cesty, a přilétli ptáci a sezobali je. Jiná padla na skalnatou půdu, kde neměla dost země, a hned vzešla, protože nebyla hluboko v zemi. Ale když vyšlo slunce, spálilo je; a protože neměla kořen, uschla. Jiná zas padla mezi trní; trní vzrostlo a udusilo je. A jiná zrna padla do dobré země a dala užitek, některé sto zrn, jiné šedesát a jiné třicet. Kdo má uši, slyš! (Mat 13,3-9)

Milosrdný Bůh, v kterého věříme je Bohem, který k nám promlouvá. Kolem této myšlenky se soustřeďuje naše úvodní rozjímání před dnešní korunkou k Božímu milosrdenství. Všichni známe podobenství o rozsévači a o osudech jím zasetého zrna. Jedná se vlastně o příběh Božího slova, zasetého do půdy našeho srdce. Jsou zde čtyři případy, čtyři druhy půdy, na jejíž kvalitě závisí plodnost zrní. Nejedná se o kvalitu samotného zrní, to je vždy plnohodnotné! Úroda závisí pouze na půdě!

První případ – cesta. Půda je tvrdá. Proto se zrno od půdy odráží, jako míček od pingpongového stolu. Nemůže se dostat hlouběji. Máme zde obraz lidí, kteří jsou často i nábožensky založení, nejsou ale věřící. Poslouchají Boží slovo dlouhá léta, ale nevěří, že Boží slovo je Slovo života, že je o nich a pro ně. Nedovolují Božímu slovu, aby se stalo jejich každodenním pokrmem.

Případ druhý – skála. Nejde o žádnou černozem. To je ubohá půda. Je to sice lepší než v prvním případě, ale i tak to není žádný zázrak. Ovšem, zrno se snaží zakořenit, narazí však na tvrdou skálu a rychle uschne. Toto je obraz těch, kdo jsou ve své víře povrchní a nestálí. Staví svůj život jen na nestálých emocích, střídá se v nich nadšení a zoufalství – není v nich nic, co by bylo pevné a trvalé.

Případ třetí – úrodná, ale zaplevelená půda. Není to jen dobré zrno, které do ní padá. Jsou zde i jiná zrna, házená z jiných, ne Boží ruky. A je jich hodně. Často jsou rozsévána se zuřivostí, s cílem zadusit to maličké zrno Božího slova. Jsou zde pro to, aby znemožnily vývoj zrna. Je to obraz těch, kteří mají upřímnou vůli jít za Ježíšem a růst ve víře – podnikají k tomu i jisté kroky, pracují nad sebou, chybí jim však vytrvalost a Boží slovo stále není tím nejdůležitějším měřítkem v jejich životě.

Případ čtvrtý – dobrá úrodná a obdělávaná půda, chráněná před vším, co jí škodí. Jen tato půda přináší plody. Třicetkrát, šedesátkrát, stokrát. Závisí to na době, možnostech a okolnostech, vždy je to ale hojná úroda! Takovou půdou je srdce Panny Marie i srdce všech svatých – těch, co jsou svatořečení, i těch, kteří nejsou. Takovou půdou jsou srdce mnoha zbožných lidí, kteří – díky Bohu – žijí na tomto světě a vnášejí do něj tolik dobra. A kde jsem dnes já? Teď, v tomto okamžiku mého života? Najdeme v jednom z těchto čtyř případů sebe sama.

Rozjímání na pátek 10. listopadu 2017

Evangelium podle Lukáše: Přišli k němu někteří ze saduceů – ti popírají vzkříšení – a otázali se ho: „Mistře, Mojžíš nám ustanovil: ‚Zemře-li něčí bratr ženatý, ale bezdětný, ať se s jeho manželkou ožení jeho bratr a zplodí svému bratru potomka.‘ Bylo tedy sedm bratrů. Oženil se první a zemřel bezdětný. Jeho manželku si vzal druhý, pak třetí a stejně všech sedm; nezanechali dětí a zemřeli. Nakonec zemřela i ta žena. Komu z nich bude tato žena patřit při vzkříšení? Všechny sedm ji přece mělo za manželku.“ Ježíš jim řekl: „Lidé přítomného věku se žení a vdávají. Avšak ti, kteří byli hodni dosáhnout budoucího věku a vzkříšení z mrtvých, nežení se ani nev dávají. (...) A že mrtví vstanou, naznačil i Mojžíš ve vyprávění o hořícím keři, když nazývá Hospodina ‚Bohem Abrahamovým, Bohem Izákovým a Bohem Jákobovým‘. On přece není Bohem mrtvých, nýbrž živých, neboť před ním jsou všichni živi.“ (Lk, 20, 27-35. 38-39)

V listopadu častěji, než jindy myslíme na zemřelé, přemýšlíme o smrti a pomíjivosti. Nabádá nás k tomu slavnost Všechny svatých a vzpomínka na všechny věrné zemřelé, kterým začíná v tomto měsíci liturgický kalendář. Připomíná nám to také dušičkové počasí s mlhou, plískanicemi a podzimním smutkem. Když ale přemýšlíme o smrti z pohledu naší víry, Boží slovo do nás nevlévá smutek, ale útěchu. Kristus řekl: „já jsem Bohem živých“. On je Bohem Abraháma, Izáka a Jakuba. Bohem každého člověka, každého neopakovatelného lidského příběhu. Je Bohem Josefa, Heleny, Marie i Jakuba, jejichž existence nekončí v okamžiku smrti. Je Bohem tvým i mým. Jedním z nejkrásnějších plodů Jeho milosrdenství je, že otevřel lidské hroby na druhou stranu. Na stranu věčnosti! Nestrachujme se tedy, nebojme se smrti, ale špatně prožitého života,

promarněných a hloupých okamžiků. Bojme se egoismu, který je rakovinou duše. Naučme se počítat své dny, abychom – jak o to prosí žalmista „získali moudrost srdce” (Ž 90,12). Zde i na věčnosti, teď i potom, pevně se držíme Krista, Boha živých!

Rozjímání na pátek 17. listopadu 2017

Evangelium podle Jana: „Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je již čtyři dny v hrobě. Betanie byla blízko Jeruzaléma, necelou hodinu cesty, a mnozí z Židů přišli k Martě a Marii, aby je potěšili v zármutku nad jejich bratrem. Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, šla mu naproti. Marie zůstala doma. Marta řekla Ježíšovi: „Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel. Ale i tak vím, že o cokoli požádáš Boha, Bůh ti dá“. Ježíš jí řekl: „Tvůj bratr vstane“. Řekla mu Marta: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den“. Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít.” (J 11,17-25).

Jedním z nejdůležitějších skutků milosrdenství, ke kterým jsme voláni stále, ale který si připomínáme zvláště v listopadu, je modlitba za zemřelé. Jde o to, abychom si vzali příklad ze svaté Marty, která, ač plná smutku po smrti svého bratra Lazara, říká Ježíšovi plna víry: „vím, že o cokoli požádáš Boha, Bůh ti dá”. K modlitbě za zemřelé nás vybízí již Starý Zákon. Ve druhé knize Makabejské čteme, že Juda Makabejský „proto dal přinést smírcí oběti za mrtvé, aby jim byly odpuštěny hříchy.” (2 Mak 12,45). Naši modlitbu potřebují zemřelí, kteří jsou v očistci čili „někde mezi”. Na štěstí ne v pekle i, bohužel ne v nebi. Jsou tam ti naši bratři a sestry, kteří zemřeli v milosti Boží a přátelství s Ním, ale nebyli úplně očištěni. Mají sice jistotu věčné spásy, ale musí ještě „počkat”, musí být očištěni, by získali svatost potřebnou ke vstupu do nebe (srov. KKC 1030). Naše modlitby, a zvláště oběť mše svaté, jsou pro ně velmi důležité. Umožní jim, aby – jak praví Katechismus Katolické Církve: „po očištění mohli dojít k radostnému patření na Boha” (KKC 1032). Marta okamžitě spatřila plody své modlitby: její bratr Lazar byl před jejíma očima vzkříšen. My budeme pravděpodobně muset trochu počkat, ale když už my sami projdeme branou smrti i ocitneme se na druhé straně věčnosti, tehdy spatříme, jak účinná byla naše prosba, a ti, za které jsme se modlili, nám budou nesmírně vděční. Tak nebudme lakomí, ale modleme se za ně často a vytrvale.

Rozjímání na pátek 24. listopadu 2017

Evangelium podle Jana: „Pilát vešel opět do svého paláce, zavolal Ježíše a řekl mu: „Ty jsi král židovský? „Ježíš odpověděl: „Říkáš to sám od sebe, nebo ti to o mně řekli jiní?“ Pilát odpověděl: „Jsem snad žid? Tvůj národ a velekněží mi tě vydali. Čím ses provinil?“ Ježíš řekl: „Moje království není z tohoto světa. Kdyby mé království bylo z tohoto světa, moji služebníci by bojovali, abych nebyl vydán Židům; mé království však není odtud.“ Pilát mu řekl: „Jsi tedy přece král?“ Ježíš odpověděl: „Ty sám říkáš, že jsem král. Já jsem se proto narodil, a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“ (J 18, 33b-37).

Pozítří budeme slavit Ježíše Krista, Krále. Oficiálně se tato slavnost na konci liturgického roku nazývá: Ježíše Krista, Krále celého světa. Opravdu, Ježíš Kristus je Králem celého světa, je Pánem nebe i země, to je jasné! Ale je také mým Králem, je také Pánem toho kousku světa, za který bezprostředně odpovídám, tedy mého srdce a mého života? Dominuje v něm? Slovo „dominovat“, pochází od slova „dominus“, neboli Pán! A jestli ne Kristus, tak kdo, nebo co dominuje v mém životě? Kdo nade mnou vládne? Věci, záliby, choutky, události, vztahy, kariéra, názory druhých? Vždycky nějaký král je! Jak ho poznat? Podle plodů! Kristus řeklo Pilátovi, že Jeho království není z tohoto světa. Protože to je království vnitřní, poznávané srdcem. A svatý Pavel přidává v Listu Římanům, že „království Boží není v tom, co jíte a pijete, nýbrž ve spravedlnosti, pokoji a radosti z Ducha svatého. Kdo takto slouží Kristu, je milý Bohu a lidé si ho váží. A tak usilujme o to, co slouží pokoji a společnému růstu.“ (Řím 14,17-19). Jsme tedy těmi, kteří rozdávají pokoj, kteří budují a ne ničí, kteří přinášejí radost a váží si spravedlnosti? A když ano, tak Bohu díky. To je znamení, že jsme dětmi Kristova království. A když ne, tak více naslouchejme Jeho hlasu, abychom se obrátili!

Rozjímání na pátek 8. prosince 2017

Evangelium podle Lukáše: „Když byla Alžběta v šestém měsíci, byl anděl Gabriel poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené muži jménem Josef, z rodu Davidova; jméno té panny bylo Maria. Přistoupil k ní a řekl: „Buď zdráva, milostí zahrnutá, Pán s tebou. „Ona se nad těmi slovy velmi zarazila a

uvažovala, co ten pozdrav znamená. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, vždyť jsi našla milost u Boha. Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. Na věky bude kralovat nad rodem Jákobovým a jeho království nebude konce.“ Maria řekla andělovi: „Jak se to může stát, vždyť nežiji s mužem?“ Anděl jí odpověděl: „Sestoupí na tebe Duch Svatý a moc Nejvyššího tě zastíní; proto i tvé dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží. Hle, i tvá příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a již je v šestém měsíci, ač se o ní říkalo, že je neplodná. Neboť u Boha není nic nemožného.“ Maria řekla: „Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova.“ Anděl pak od ní odešel.” (Lk 1,26-38).

Před několika dny začal Advent, který nás má připravit na opětné prožití velké pravdy naší víry, na ten neobvyklý čin Božího milosrdenství, jímž bylo vtělení Božího Syna a Jeho příchod na zem. „Což mohlo být pro nás, nešťastníky, větší milosrdenství“, ptá se svatý Augustin, „než to, že Tvůrce nebe z něj sestoupil a Tvůrce země přijal smrtelné tělo?“. A význačný teolog Hans Urs von Balthasar odpovídá takto: „Bůh není především absolutní mocí, ale absolutním milosrdenstvím, a Jeho vláda se neprojevuje tím, aby ochránil pro sebe to, co mu náleží, ale naopak v tom, aby to odvrhl“. To je bláznovství Božího milosrdenství: Bůh zahazuje to, co Mu náleží, odvrhuje Svou slávu, opouští nebe, přichází k nám a přichází pro nás, aby byl s námi, aby nás mohl uvést do nebe. Přichází ke každému a ke všem. V tomto adventním čase Bohu za to gesto milosrdenství velmi poděkujeme. Ponořme se intenzivně do naslouchání Božímu slovu, každý den hledejme alespoň trochu ticha a spolu s Marií říkejme Bohu: „Ano“. Chci, abys byl vždy se mnou, a já chci být vždy s Tebou!

Rozjímání na pátek 15. prosince 2017

Evangelium podle Matouše: „Narození Ježíše Krista se událo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena Josefovi, ale dříve, než se sešli, shledalo se, že počala z Ducha Svatého. Její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vystavit hanbě; proto se rozhodl propustit ji potají. Ale když pojal ten úmysl, hle, anděl Páně se mu zjevil ve snu a řekl:« Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii, svou manželku; neboť co v ní bylo počato, je z Ducha Svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí svůj lid z jeho

hříchů. „To všechno se stalo, aby se splnilo, co řekl Hospodin ústy proroka: „Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emmanuel, to jest přeloženo „Bůh s námi“. Když se Josef probudil ze spánku, učinil, jak mu přikázal anděl Hospodinův, a přijal svou manželku k sobě.” (Mt 1,18-24).

Každý den, když se modlíme korunku k Božímu milosrdenství, říkáme, jako je napsáno na tom slavném obraze, u nohou milosrdného Pána: „Ježíši, Tobě důvěřuji”! Říkáme tedy: Bože, jsem připraven jít za Tvým slovem, kamkoli mě povede, neboť Tvé Slovo je cesta, pravda i život (srov. J 14,6). Svatý Josef, ke kterému hledíme, zvláště teď v Adventu, je velkým příkladem důvěry v Boha, následování Jeho slova proti vší naději. Josefova důvěra je ještě větší než důvěra Abrahama, který je nazýván otcem naší víry. Protože to, že člověk může být počat v lůně staré ženy, ač těžko představitelné, je stále možné. Ale to, že člověk může být počat bez účasti muže, je prostě lidsky nemožné. A prostý člověk Josef, stanul právě před takovou zkouškou víry a šťastně v ní obstál – úplně uvěřil Božímu slovu a učinil to, co mu Boží slovo přikázalo: přijal Marii k sobě! Prosme ho, aby nám pomohl právě tak důvěřovat Pánu, ačkoli zkoušky víry, které před nás Bůh postaví, budou daleko menší než ty, před nimiž stál on.

Rozjímání na pátek 22. prosince 2017

Evangelium podle Jana: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen. Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího.” (Jan 3,16-18)

Brzy budeme slavit Boží Hod Vánoční čili velký svátek Božího milosrdenství. Sváteční ozdoby, výjimečná jídla, radostné zpěvy, milé dárky, to všechno je důležité, ale ne nejdůležitější. To všechno nás má jenom vést k úžasu nad neobyčejností Božího milosrdenství, díky jemuž se Bůh stal člověkem. Sestoupil s nebe – jak říkáme ve Vyznání víry – „pro nás a pro naši spásu”. Ne pro to, aby nás potrestal, ale aby nás spasil neboli osvobodil od našich hříchů a dovedl ke slávě. Z toho se v těchto dnech zvláště radujeme. Ten Boží výrok, zapsaný svatým Janem, čtème velmi osobně: Bůh tak miloval

mě, že svého jediného Syna dal (a dává Ho každodenně ve svátostech a ve svém Slově), abych nezhynul / nezhynula, ale abych v něho věřil / věřila a žil / žila věčně!

Rozjímání na pátek 29. prosince 2017

Z listu Kolosanům: „Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblečte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost. Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti. A ve vašem srdci ať vládne Kristův pokoj, k němuž jste byli povoláni v jedno společné tělo. A buďte vděční. Nechť ve vás přebývá slovo Kristovo v celém svém bohatství: se vší moudrostí se navzájem učte a napomínejte a s vděčností v srdci oslavujte Boha žalmy, chválami a zpěvem, jak vám dává Duch. Všechno, cokoli mluvíte nebo děláte, čiňte ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otci.” (Kol 3,12-17)

Blíží se svátek Svaté Rodiny i svátek našich – ke svatosti směřujících – rodin. Recept na svatou rodinu nám dává apoštol Pavel v tomto úryvku Listu Kolosanům, kde píše trochu jako módní návrhář a radí každému, zvláště žijícím v manželství – jak se mají oblékat. Je třeba začít od milosrdného soucitu a skončit u lásky, která je jakoby svrchním šatem, podle kterého vás poznají a která je „svorníkem dokonalosti”. To je velmi krásná věta: láska, která všechno spojuje k dokonalosti. Lepidlo, bez kterého je všechno nedokonalé a všechno se rozděluje. A svatý Pavel také říká, jakým způsobem takového života dosáhnout a jak o něj pečovat: za prvé: „snášet se navzájem”, snášet odlišné nálady, vrtochy i manýry a zvyky toho druhého, tedy snášet to, v čem se navzájem lišíme. Za druhé: odpouštět si navzájem, jako Pán odpouští nám. Když už využíváme Boží odpuštění – mějme též odpuštění pro druhého. Za třetí: být vděční čili v každodenním životě vidět raději to, co je než to, co není, a u druhých to, co mají, a ne to, co jim chybí. A za čtvrté: modlit se spolu (anebo přinejmenším modlit se za sebe navzájem). Zkusme to!

Rozjímání na pátek 12. ledna 2018

„Bud' pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, on nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce; ze svého svobodného rozhodnutí nás předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotivosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí ve svém milovaném Synu.” (Ef 1,3-6).

V lednových úvahách se zamyslíme nad naším povoláním, které jsme dostali od Pána a které je velkým darem Jeho milosrdenství a znamením Jeho zvláštní péče o každého z nás.

A prvním z povolání, o kterém mluví ten krásný, před chvílí přečtený fragment z Listu Efezanům, je povolání k bytí – k existenci. Ano, Bůh si nás vybral ještě před založením světa, a udělal to – jak píše sv. Pavel – „z lásky”. Z milosrdné lásky. Sv. Irenej dodává: „Bůh stvořil Adama, protože ho miloval i chtěl mu darovat věčný život, aniž by měl z toho nějaký užitek, jelikož je sám v sobě dokonalý a nic nepotřebuje”. I dnes, na počátku Nového Roku, si to uvědomme a děkujeme za to, že na počátku našeho bytí byla milosrdná láska Boha, že jsme byli stvořeni z Boží lásky. Že předtím, než jsme vyšli z lůna naší matky, vyšli jsme z lůna našeho Otce, který je v nebi. Že předtím, než jsme se objevili v plánech našich rodičů, byli jsme již v plánech Božích. Že ještě, než jsme byli chtění lidmi (a dokonce, i když jsme nebyli), byli jsme chtění Bohem.

„Všechny prameny mé spásy jsou v tobě”, říká krásný žalm 87. Tak, ta řeka mého i tvého života, která má samozřejmě své meandry a zátoky, která někdy skáče jako v peřejích, a někdy se zase líně vleče, ta řeka života, která míří k moři věčnosti, má své prameny v Bohu, v Božím milosrdenství.

Rozjímání na pátek 19. ledna 2018

„Bud' pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, on nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce; ze

svého svobodného rozhodnutí nás předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotivosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí ve svém milovaném Synu.” (Ef 1,3-6).

Ne, to vůbec není omyl. Slyšeli jsme ta slova již před týdnem, ale ona nemluví jen o našem počátku, tedy o našem povolání k existenci, ale i o konci. Bůh „si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkrvnění v lásce”. Naším konečným povoláním je svatost čili věčný život s Bohem. Tady na zemi máme různé životní cíle. To je jasné. Proč se učíš – abych měl maturitu, na co je ti maturita – abych šel na vysokou, na co je ti vysoká – abych měl dobrou práci, na co je ti dobrá práce – abych měl peníze, nač jsou ti peníze – abych uživil rodinu, nač je ti rodina... a tak dál, a tak dál. Všechny tyto cíle jsou důležité a potřebné. Je špatně, když nemáme v životě cíle. Tehdy přichází deprese. Ale nade všemi cíly musí být cíl závěrečný: proč to všechno vůbec mám dělat? Na co je celý můj život na této zemi? A naše odpověď má být jasná a jediná: proto, abych byl svatým a neposkrvněným před Bohem, abych adoroval Jeho milosrdné Srdce po celou věčnost! Každý den nás k tomu přibližuje. Už uběhlo osmnáct dní z roku 2018. Nepromarněme žádný z těch, co nám ještě zbývají.

Rozjímání na pátek 26. ledna 2018

„Na druhý den zase Jan stál se dvěma ze svých učedníků. Pohlédl na Ježíše, jak jde kolem, a řekl: „Hle, beránek Boží!“ Ti dva učedníci slyšeli, co říká, a šli za Ježíšem. Ježíš se obrátil a viděl, že jdou za ním. Zeptal se jich: „Co byste chtěli?“ Odpověděli mu: „Rabbi“ - to přeloženo znamená Mistře – „kde bydlíš?“ Řekl jim: „Pojďte a uvidíte!“ Šli tedy, viděli, kde bydlí, a ten den zůstali u něho; bylo kolem čtyř hodin odpoledne.” (Jan 1,35-39).

Mezi počátkem a koncem, mezi pramenem velké řeky našeho života, a jejím ústím, je náš dnešek, je naše zvláštní povolání k tomu být manželkou, manželem, knězem, zasvěcenou osobou, nebo někým, kdo žije sám. Povolání být otcem nebo matkou, ale také být lékařem, učitelem, řidičem, fotbalistou, nebo prodavačem v obchodě. „Bůh nás provází s neobvyklou přesností prostřednictvím každodennosti”, řekl význačný teolog Kahrl Rahner. Dejme se vést. On chce, abychom poznala i vybraná povolání

uskutečňovali věrně a dobře. A nejen, že to chce, ale dává nám k tomu Svou pomoc, Svou Božskou Přítomnost, milosti Svého milosrdenství. Každý den nás zve k Sobě. Snažme se, abychom k Němu nepřicházeli zřídka a nakrátko, ale – tak jako Jan a Ondřej z úryvku Evangelia, který jsme před chvílí slyšeli – ale abychom s Ním zůstali nastálo. To je vyzkoušený způsob na to mít radost ze svého povolání! To je vyzkoušený způsob na štěstí!

Rozjímání na pátek 9. února 2018

„Tehdy farizeové odešli a uradili se, jak by ho chytili za slovo. Poslali k němu své učedníky zároveň s herodovci, aby mu řekli: „Mistře, víme, že jsi pravdomluvný a že učíš cestě k Bohu podle pravdy. Nedbáš lidských ohledů, nehledíš totiž na to, čím kdo je. Pověz nám tedy: Co myslíš, je dovoleno platit daň císaři, nebo ne?“ Ježíš prohlédl jejich zlý úmysl a odpověděl: „Co mě pokoušíte, pokrytci? Ukažte mi peníz, kterým se platí daň!“ Podali mu denár. Zeptal se jich: „Čí je to obraz a nápis?“ Odpověděli: „Císařův.“ Tu jim řekl: „Dávejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu.“ (Mt 22,15-21).

Ten čas ale rychle běží. Nedávno byly Vánoce, a za pár dní už bude Popeleční Středa a začátek Velkého Postu. Ten půst jest velký ne proto, že trvá čtyřicet dní (to by se nazýval Dlouhý), ale proto, že nás teď čeká velká práce se sebou samými. Pán Ježíš se dnes ptá každého z nás, ptá se mě i tebe: čí je to obraz a nápis? Na denáru byl obraz císaře, protože císař dal ten peníz vyrazit, ale čí je to obraz a nápis, který nosíme v sobě, ve své duši? Měl by to být obraz Boha, neboť jsme byli stvořeni k Jeho obrazu, ale je tomu tak doopravdy? Staráme se, aby se nekazil, aby se nepošpinil a neumazal a aby se nakonec neztratil úplně, poskytujíc tím prostor obrazu a nápisu někoho, kdo na mě nemá právo, komu nemám náležet, a komu nemám být podobný!? Velký Půst je časem, abych se zkoumal a vrátil se k Otci. Cesta je půst, modlitba a almužna. Využijme té šance! Ať jde každý ke svému pánu: mince k císaři a já k Bohu!

Rozjímání na pátek 13. dubna 2018

Z evangelia podle sv. Jana: „Navečer toho prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: »Pokož vám!« Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: »Pokož vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.« Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: »Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.«" (J 20, 19-23).

Máme za sebou postní dobu, velikonoční svátky i neděli Božího milosrdenství, které předcházely krásný velikonoční oktáv. Množství prožitků, množství milostí, množství slova Božího i množství předsevzetí k dobrému životu. Jen aby to všechno přineslo očekávané plody. A nyní máme v Církvi tu nádhernou Velikonoční dobu, která potrvá až do konce května, do slavnosti Seslání Ducha Svatého. Pán Ježíš k nám chce přicházet, tak jako tehdy po svém zmrtvýchvstání, aby posílil naši víru a lásku. Proto, během několika následujících pátků, budeme naslouchat evangelijním vyprávěním po Ježíšově zmrtvýchvstání a nacházet v nich sebe. Jsou to scény tak plné milosrdenství. Jako ta, kterou jsme slyšeli před chvílí, kdy Kristus večer po vzkříšení přichází k apoštolům. Přichází k lidem plným nervozity a paniky, stydlících se před sebou, ztuhlých hrůzou, třesoucích se jako osiky. A On je pozdraví jediným slovem: „šalom“, což my překládáme jako: „pokož vám“. Ten, o kterém sv. Pavel později řekne: „Jen on je náš pokoj“ (srov. Ef 2,14), dává pokoj těm, kteří ho nemají. Kristus nevyčítá Apoštolům jejich hříchy, nezačíná s výčitkami nebo hádkami. I On to ví i oni vědí, co se stalo. Proč o tom tedy mluvit, proč znovu jít tu ránu?! To by bylo opravdu nemilosrdné. Není lepší jim pomoci se znovu najít? Není lepší je prostě pozdravit? Není lepší vlít do jejich smutných srdcí trochu pokoje? Není to nejlepší? Učme se od Něj takovému přístupu. Učme se od Něj takhle začínat každý těžký rozhovor i každé obtížné setkání!

Rozjímání na pátek 20. dubna 2018

Z evangelia podle sv. Jana: „Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: »Viděli jsme Pána!« On jim však odpověděl: »Dokud nevidím na jeho ruce jizvy po hřebecích a nevloží mi svůj prst na místo hřebů a

nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím!« Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: »Pokoj vám!« Potom vyzval Tomáše: »Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.« Tomáš mu odpověděl: »Pán můj a Bůh můj!« Ježíš mu řekl: »Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a (přesto) uvěřili!« (J 20, 24-29).

Pozítří je neděle Dobrého Pastýře, anebo ještě přesněji: Neděle Ježíše Krista – Dobrého Pastýře. On je Tím, který usilovně hledá ztracenou ovečku, a když ji najde, bere ji na svá ramena, ošetřuje rány, léčí a chrání, a nakonec ji přivádí ke stádu (srov. J 10,1-21). Evangelium, které jsme před chvílí slyšeli, je vlastně vyprávění o Kristu, Dobrém Pastýři. Jelikož Tomáš nebyl před týdnem ve Večeřadle, kdy tam přišel Zmrtvýchvstalý Pán, i protože se Tomáš zapřísahal, že neuvěří, dokud Krista sám neuvidí, On přichází znovu, speciálně k Tomášovi a speciálně pro Tomáše. Přichází pro svou zatoulanou ovečku. A ještě je to málo: On se přizpůsobuje Tomášovým přáním a slovům: prosím, Tomáši, vlož svůj prst do Mých ran, dotkni se Mého boku a nebuď nevěřícím, ale věřícím. Kolik je v tom Kristově postoji pokory, trpělivosti a milosrdenství. Kolik starosti o jediného člověka. Učme se to také. Učme se to právě od Dobrého Pastýře. Učme se pracného přibližování se k druhému, bez ohledu na jeho slabosti a jeho nápady. To je láska. A sami tím více milujme Krista, který udělá všechno, aby nás, ztracené, našel jakkoli vzdálené. Udělá vše, abychom nakonec řekli: „Pán můj a Bůh můj”!

Rozjímání na pátek 27. dubna 2018

Z evangelia podle sv. Lukáše: „Ještě ten den se ubírali dva z nich do vesnice zvané Emauzy, která je vzdálena od Jeruzaléma šedesát honů. Hovořili spolu o tom všem, co se stalo. Jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim. Ale jako by jim cosi zadržovalo oči, takže ho nepoznali. Zeptal se jich: »O čem to cestou spolu rozmlouváte?« Zastavili se celí smutní. Jeden z nich – jmenoval se Kleofáš – mu odpověděl: »Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo!« Zeptal se jich: »A co se stalo?« Odpověděli mu: »Jak Ježíše z Nazareta, který byl prorok, mocný činem i slovem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a přední

mužové odsoudili k smrti a ukřižovali. My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele. A k tomu všemu je to dnes třetí den, co se to stalo. Některé naše ženy nás sice rozrušily: byly časně ráno u hrobu, nenalezly jeho tělo, přišly a tvrdily, že měly i vidění andělů a ti prý říkali, že on žije. Někteří z našich lidí odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy říkaly, jeho však neviděli.« A on jim řekl: »Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy?« Potom začal od Mojžíše, (probral dále) všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech (částech) Písma na něj vztahuje.” (Lk 24,13-27).

Je zvláštní, že evangelista Lukáš nám říká, jak se jmenoval jeden z těch poutníků, a nemluví o jménu toho druhého. Byl to Kleofáš a kdo...? Proč nevíme, kdo byl ten druhý? A možná jde o to, abychom v něm objevili sebe sama, abychom tam mohli dát svoje vlastní jméno? Protože copak my sami nebyváme v životě zklamání – nejen sami sebou, nejen druhými lidmi a nejen světem – ale dokonce samotným Bohem? Copak my sami neočekáváme, že Bůh udělá vše podle našich představ, že vždycky vyslyší naše modlitby, že se přizpůsobí našim potřebám? Úplně jako tamti dva. „My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele ...”, a najednou takové zklamání! Zklamal nás. Tedy určitě není Bohem, ale je to podvodník! Kolik lidí opustilo Boha, když Ho pokládali za lháře, protože nesplnil jejich přání a neudělal přesně to, co chtěli?! A Ježíš se tichoučce připojuje k těm poutníkům, poslouchá je a dovoluje jim vypovídat se ze svého žalu, ačkoli nevědí, že to je On. „O čem to cestou spolu rozmlouváte?”. Nepřerušuje je, když mluví o tom, co je trápí, když si před Ním vylévají svá smutná srdce. Teprve, když skončí své vypravování, vykládá jim to, co se stalo, ale dělá to ve světle Slova Božího. Protože „všechno je třeba vidět ve správném světle”, jak říká sv. Terezie z Avily, a tím nejsprávnějším světlem je pro křesťana živé Slovo našeho Pána. A jestliže tedy ten druhý vedle Kleofáše jsem já, tak ať jsem jím až do konce. Ať jsem jím nejenom ve smutku, ale i v pokojném pohledu na všechno, co mne potkává, na všechno, co je pro mě těžké – ať to všechno vidím v tom nejsprávnějším Světle. Učme se od Krista stále trpělivému naslouchání druhým, zvláště v jejich bolesti a smutku. To je nanejvýš milosrdné!

Rozjímání na pátek 11. května 2018

Z evangelia podle sv. Jana: „Potom se Ježíš znovu zjevil svým učedníkům, (a to) u Tiberiadského moře. Zjevil se takto: Byli pohromadě Šimon Petr, Tomáš zvaný Blíženec, Natanael z galilejské Kány, synové Zebedeovi a ještě jiní dva z jeho učedníků. Šimon Petr jim řekl: »Půjdu lovit ryby.« Odpověděli mu: »I my půjdeme s tebou.« Vyšli tedy a vstoupili na loď, ale tu noc nic nechytily. Když už nastávalo ráno, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Ježíš se jich zeptal: »Dítky, nemáte něco k jídlu?« Odpověděli mu: »Nemáme.« On jim řekl: »Hodte síť na pravou stranu lodi, a najdete.« Hodili ji tedy, a nemohli ji už ani utáhnout pro množství ryb.» (J 21,1-6)

To je počátek jedné z nejkrásnějších stránek evangelií, ale padá v ní také nejsmutnější věta, kterou řekl Petr: „Půjdu lovit ryby“. Ta věta je dokonce smutnější než ta, kterou řekl nedlouho předtím na dvoře Kaifášova domu, když třikrát zapřel, že vůbec zná Ježíše (srov. Mt 26,69-75) Proč je ta věta tak smutná? Protože skoro na stejném místě o tři roky dříve mu Ježíš řekl: „Neboj se! Od nynějška budeš lovit lidi“ (Lk 5,10) Můžeme o tom číst v páté kapitole evangelia podle sv. Lukáše. A od toho okamžiku začalo putování Petra s Ježíšem, které pak trvalo tři roky. V něm byly (stejně jako i v našem putování s Pánem a za Pánem) chvíle nádherné, na příklad tehdy, když byli na hoře Tábor, z níž Petr nechtěl sejít, anebo když u Césareje Filipovy odvážně vyznal, že Ježíš je očekávaný Mesiáš, Syn živého Boha, anebo když byl Petr svědkem tolika zázraků, které Pán udělal. Byly ale i horší chvíle, například když Petr naříkal, že pro Ježíše opustili všechno a nic nemají, když se snažil Ježíšovi rozmlouvat jeho utrpení, anebo dokonce tamta chvíle u Kaifáše... A tak nyní, po třech letech, poté co zradil Krista, je si Petr jist, že to byl definitivní krok. Nemá už žádnou budoucnost. I jestli Kristus opravdu vstal, tak stejně už žádného Petra nebude chtít vidět. A tak jde Petr lovit ryby. Rybář lidí, se chce nazpátek stát rybářem ryb. Ale ani to se nedaří: „ale tu noc nic nechytily“. Protože Petr zapřel Ježíše ..., ale Ježíš nezapřel Petra! Přichází tedy na břeh jezera a zbědovanému Petrovi představuje novou etapu společné pouti. Máte potom všem ještě pochybnosti o tom, v čem je podstata Kristova milosrdenství?

Rozjímání na pátek 18. května 2018

Z evangelia podle sv. Jana: „Když posnídali, zeptal se Ježíš Šimona Petra: »Šimone, (synu) Janův, miluješ mě více než ti zde?« Odpověděl mu: »Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.« Ježíš mu řekl: »Pas mé beránky.« Podruhé se ho zeptal: »Šimone, (synu) Janův, miluješ mě?« Odpověděl mu: »Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.« Ježíš mu řekl: »Pas moje ovce.« Zeptal se ho potřetí: »Šimone, (synu) Janův, miluješ mě?« Petr se zarmoutil, že se ho potřetí zeptal: »Miluješ mě?«, a odpověděl mu: »Pane, ty víš všechno - ty víš, že tě miluji!« Ježíš mu řekl: »Pas moje ovce!«”. (J 21,15-17)

To je ovšem další část té scény plné dramatickosti, o které jsme uvažovali před týdnem. A ten neobyčejný velikonoční dialog, který čeština ani není schopna zachytit. Je tak plný jazykových jemností. Ale nejdůležitější je to, že Ježíš, který měl konečně příležitost k rozhovoru s Petrem, mu nic nevyčítá: že Ho ten Petr zklamal, že se ukázal jako papírový hrdina, že měl utvrzovat své bratry ve víře, a jako první od víry odpadl. To není pro Ježíše důležité. Nejdůležitější je pouze jedno a na to jedno se Petra ptá: na lásku! Petře, miluješ mě? Po tom všem, co bylo, stále mě miluješ? Ptá se třikrát, protože Petr je velmi emocionální člověk. Mluví dříve, než si to rozmyslí. Vyhrkne něco, a potom si neví rady s důsledky svých slov a narychlo řečených deklarací. Takže jednou, podruhé i potřetí: miluješ mě? Tři otázky, neboť byly i tři zapření. Miluješ? Krásná a velmi pokorná je zvláště ta třetí Petrova odpověď: „Pane, ty víš všechno”. Jak velmi se Petr změnil. Ještě nedávno, při Poslední Večeři, diskutoval s Kristem, pochyboval o jeho úsudku, odporoval mu: „Pane, i kdyby Tě všichni opustili, já ne”, říkal, když Kristus předpovídal Petrovu zradu. A teď, s pokorou a s vědomím porážky, kterou zakusil v důsledku vlastní pýchy: „Ty, Pane, všechno víš!” Ty mě znáš lépe, než já sám! Připomínejme si tu scénu co nejčastěji a co nejhlouběji. Zvláště tehdy, když, hříchem zrazujeme Krista. Pamatujme si, že Jemu jde stále pouze o jedno: o lásku!

Rozjímání na pátek 25. května 2018

Z evangelia podle sv. Jana: „[řekl jim Ježíš:] Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje, a kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec a také já ho budu milovat a dám se mu poznat.« Zeptal se ho Juda - ne ten Iškariotský: »Pane, jak to, že se chceš dát

poznat nám, a světu ne?» Ježíš mu odpověděl: »Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. Kdo mě nemiluje, nezachovává moje slova. A (přece) slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal.«” (J 14,21-24).

Češi jsou pokládáni za velmi pohostinný národ. Teď, v poslední květnovou neděli, bezprostředně po konci velikonoční doby k nám přicházejí Tři neobyčejní hosté: přichází Otec, Stvořitel nebe a země, který má dobré ruce, Srdce i Dům – a v tom Domě je mnoho příbytků. Ten Otec má plášť, sandály i prsten pro nás, marnotratné syny ... Otec, který tak umiloval svět, že Syna svého Jednorozeného vydal...! Přichází také Syn, který je krásný, nejkrásnější mezi syny lidskými – jak se praví ve Velepísni: „je krev a mléko, vyniká nad všechny ostatní”. (srov. Pís 5,10) Syn, který přináší chudým radostnou zvěst, zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, který propouští zdeptané na svobodu a vyhlašuje milostivé léto Páně, který zemřel a vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa a zasedl po pravici Otce...! Přichází také Duch, který je nesmírnou pravdou, potěšením i posilou, který k Otce i Syna vychází, který je spolu s Otcem i Synem oslavován, který všechno činí novým a mladým, který rozlévá po zemi úžasnou vůni svatosti, a když bere dech, všechno umírá a v prach se obrací! To je náš Milosrdný Bůh: Otec, Syn a Duch Svatý! Ač je Jeden i Jediný, není sám! Je Trojicí milujících se Osob. A protože miluje – vychází nám vstříc! To je opravdu radostná zvěst! Bůh touží být s námi! Touží nás navštívit! Pozvěme Ho tedy k sobě. Pozvěme Ho osobně! On nevejde do našeho života, když Ho tam nebudeme chtít. Nepřijde, když z našeho srdce nepřijde pozvání plné lásky: „Přijď”. (srov. Zj 22,17) Jak sám říká ve Zjevení sv. Jana: „Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst u něho a on u mě. ” (Zj 3,20) Pozvěme Ho!

Rozjímání na pátek 8. června 2018

„Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a uče se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží.” (Mt 11, 28–30)

Dnes slavíme v Církvi krásný svátek: Nejsvětějšího Srdce Páně. Jeho Srdce – jak se modlíme v litanii – je planoucí výhní lásky a je také trpělivé a nejvyšší milosrdné. Nejmilosrdnější! Krásně je to vidět na obraze Milosrdného Ježíše, kdy Kristus sám ukazuje na své Srdce, ze kterého tryskají prameny milostí, určené pro každého, kdo chce být v jejich dosahu. Tak jako v našem těle nasává srdce kalnou krev, očišťuje a okysličuje ji, a pak ji znovu vypouští do krevního oběhu, tak je to i v duchovním životě: to co je špinavé, dotknuté hříchem, když je to propláchnuto Ježíšovým Nejsvětějším Srdcem, dostává novou sílu a nový život. Neustále tedy – v souladu s prosbou Ježíše Krista – přicházejme k jeho Srdci s našimi bušícími, vynervovanými, unavenými, a často i nešťastnými srdci, abychom tam našli klid. Slyšel jsem o manželském slibu, skládaném v jednom z afrických nářečí: „a slibuji, že ode dneška tě budu milovat celým svým srdcem“. Právě tak to říká Kristus Pán, tak to od počátku činí, a tak zůstane navždy. Odvděčujme se Mu stejným závazkem: Pane Ježíši, slibuji, že ode dneška tě budu milovat celým svým srdcem. Ne kouskem svého srdce, ani ne na půl, ani dokonce ne skoro celým. Budu Tě milovat celým svým srdcem.

Rozjímání na pátek 15. června 2018

„Byla tam jedna žena, která dvanáct let trpěla krvácením, mnoho zkusila u mnoha lékařů a celý svůj majetek vynaložila na léčení, ale nic jí nepomohlo, spíše jí bylo čím dál hůř. Když slyšela o Ježíšovi, šla v zástupu lidí a zezadu se dotkla jeho šatů. Řekla si totiž: »Jestli se dotknu třeba jen jeho šatů, budu uzdravena.« A hned jí přestalo krvácení a pocítila na těle, že je ze svého neduhu vyléčena. Ježíš ihned v sobě poznal, že z něho vyšla (zázračná) moc. Obrátil se proto v zástupu a zeptal se: »Kdo se dotkl mých šatů?« Jeho učedníci mu odpověděli: »Vidíš přece, jak se lidé na tebe tlačí, a ptáš se: Kdo se mě to dotkl!« Ale Ježíš se rozhlížel, aby uviděl tu, která to udělala. Tu přišla ta žena, celá ustrašená a rozechvěná – věděla dobře, co se s ní stalo – padla před ním na zem a pověděla mu celou pravdu. On jí na to řekl: »Dcero, tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji a buď zdráva, (zbavena) svého neduhu!«” (Mk 5, 21–34)

Nedávno jsme se účastnili slavnosti Nejsvětějšího Těla a Krve Pána Ježíše čili Božího Těla, při které jsme se soustředili na svátosti Eucharistie a měli jsme příležitost být

vděční za ten neocenitelný dar. V Eucharistii dostáváme totiž nekonečně víc než ta žena, která měla jenom jedno přání: aby se dotkla Ježíšova pláště. Netoužila po ničem větším, nesměla myslet o tom, že by se dotkla samotného Ježíše, stačit jí kousek Jeho šatu. A když to učinila, zažila zázrak. Její choroba, se kterou si nevěděli rady lékaři a která ji trápila již dvanáct let – najednou zmizela. Ale Ježíš neříká, že ženu zachránili Jeho šaty, ale její víra: „tvá víra tě zachránila“. Během každé mše svaté se můžeme nejen dotknout Ježíšova šatu, ale dotýkáme se jeho Těla, a ještě více: jíme je, vnitřně se sjednocujeme s Ježíšem. Jaká milost! Jaký důkaz Jeho milosrdenství! Nezbytná je ale naše víra. Věřím, že Ty, Pane, tu jsi přítomný: opravdový, skutečný, aktivní. Věřím, že jsi přítomný v tom kousku chleba bez chuti, který skoro nic neváží, a přece jsi v něm Ty, veliký Bůh, před kterým v pokoře poklekají nebesa. Byl jsem na takových mších, na které lidé přicházeli o berlích a ze kterých odcházeli, nechávající berle u oltáře. Byl jsem i na takových mších, na které lidé přicházeli o berlích a ze kterých vycházeli také o berlích, ale vycházeli jiní. Nebyli vyléčeni fyzicky, ale byli uzdraveni vnitřně: plni radosti, pokoje, naděje a síly do života, ač to byl stále život o berlích. A byl jsem také na takových mších, na které lidé přicházeli i odcházeli stejní. Jaké je v tom kritérium? Na čem záleží zázrak? Na víře!

Rozjímání na pátek 22. června 2018

„A ty dítě, budeš prorokem Nejvyššího, neboť půjdeš před Pánem připravit mu cestu, dát jeho lidu poznání spásy v odpuštění hříchů, z milosrdné lásky našeho Boha, s kterou nás navštívil ten, který vychází z výsosti, aby zazářil těm, kdo žijí v temnotě a v stínu smrti, a uvedl naše kroky na cestu pokoje.“ (Lk 1, 76–79)

Před námi je slavnost narození sv. Jana Křtitele. Slavnost tak velká, že jí ustupuje dokonce i neděle. Církev slaví v liturgii narození pouze tři osob: Krista Pána, Panny Marie a právě sv. Jana Křtitele. Důvod je jasný: pouze tyto tři osoby se narodily bez hříchu: Kristus Pán, protože byl Syn Boží, Panna Maria, protože byla Neposkvrněně Počata a sv. Jan, který byl již v mateřském lůně naplněn Duchem Svatým. Jednou z nejkrásnějších vlastností sv. Jana je jeho pokora. Když se ho ptali, jestli on je ten Mesiáš, protože velmi odpovídal představám a očekáváním, které měli o Mesiáši, Jan nejenom, že odporoval, ale řekl dokonce, že není ano hoden se sehnout a rozvázat řemínek na sandálech

Mesiáše – a to byla věc, kterou dělali otroci. Nepokládal se tedy za hodna toho být alespoň Kristovým otrokem. Jan znal své místo a byl spokojený s tím místem, které mu určil Bůh. Proto byl takový opravdový a mohl skutečně připravovat cestu Mesiášovi a ukazovat na Něho. Sám hlásal odpuštění hříchů, ale ukazoval, že Tím, který je odpouští, je Kristus. Prosme tedy toho velkého člověka, aby nám vymodlil dar pokory, abychom tak, jako on, znali své místo na zemi a radovali se z toho, abychom uměli plnit svoje životní poslání a co nejoprávdověji ukazovali na Krista, přítomného mezi námi.

Rozjímání na pátek 29. června 2018

„Když Ježíš přišel do kraje u Césareje Filipovy, zeptal se svých učedníků: »Za koho lidé pokládají Syna člověka?« Odpověděli: »Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.« Řekl jim: »A za koho mě pokládáte vy?« Šimon Petr odpověděl: »Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!« Ježíš mu na to řekl: »Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec. A já ti říkám: Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království: co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi.«" (Mt 16, 13–19)

Před týdnem jsme hleděli na osobu sv. Jana Křtitele, dnes zase prožíváme velkou slavnost apoštolů Petra i Pavla. To nám dává příležitost, abychom přemýšleli o Církvi, jejímiž sloupy jsou tyto dva Apoštolové. Církev je krásný nástroj, skrze nějž nám Kristus Pán dává své milosrdenství, přítomné především v Jeho Slově a ve svátostech. A otázka, před kterou dnes neutečeme, zní: miluji Církev? Zda miluji Církev, která je mou Matkou? Která mě, tak jako matka, zrodila k životu z víry, skrze svátost křtu. Která mě jako matka krmí každý den duchovním pokrmem, nezbytným pro život v milosti. Zda miluji Církev, která mě jako opravdová matka vychovává, to znamená: má odvahu mi říci, co je dobré a co zlé, přivést mě na správnou cestu a ochránit mě před blouděním. Zda miluji Církev, ve které je tolik svatosti: kanonizované, beatifikované, svatosti na oltářích, v litaniích, v liturgii, ale také svatosti tiché, tolik svatých otců, matek, mladých lidí, svatosti kněží, osob konsekrovaných i světských? Ale i zda miluji Církev, ve které je, bohužel, přítomný také hřích, jako koukol mezi pšeníc, ve které ne všechno je dokonalé a ideální, a

dokonce, ve které ne všechno je dobré, vždyť ji tvoří lidé hříšní jako já. Zda miluji tu Církev? Zda miluji svou Matku?

Rozjímání na pátek 13. července 2018

„Přicházeli k němu samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: »Přijímá hříšníky a jí s nimi«! Pověděl jim tedy toto podobenství: »Kdo z vás, když má sto ovcí a jednu z nich ztratí, nenechá těch devětadevadesát v pustině a nepůjde za tou ztracenou, dokud ji nenajde? A když ji najde, s radostí si ji vloží na ramena. Až přijde domů, svolá své přátele i sousedy a řekne jim: 'Radujte se se mnou, protože jsem našel svou ztracenou ovci.' Říkám vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který se obrátí než nad devětadevadesáti spravedlivými, kteří obrácení nepotřebují.«” (Lk 15, 1–7)

Už jsou tu prázdniny, čas na odpočinek a rekreaci. Během pátků v červenci a srpnu navrhuji uvažovat o několika podobenstvích v evangeliích, které tak pěkně a názorně mluví o Bohu, o Jeho velikém srdci a nejúžasnějším milosrdenství. Nejdříve to podobenství, kterým začíná patnáctá kapitola evangelia podle sv. Lukáše, kapitola, které se říká „evangelium milosrdenství”. Podobenství o ztracené ovci, anebo spíš: o neúnavném pastýři. Pán Ježíš tu dává provokativní otázku: „Kdo z vás, když má sto ovcí a jednu z nich ztratí, nenechá těch devětadevadesát v pustině a nepůjde za tou ztracenou, dokud ji nenajde?” Odpověď je prostá: nikdo z nás! Nikdo z nás to neudělá. Nám, lidem počítajícím a vypočítavým se to prostě nevyplatí. Jedna že se ztratila? Škoda, bylo by dobré mít i jí, ale důležitější je přece, že těch devětadevadesát ovcí je tady. Tamta se musí oplakat, a teď je třeba se soustředit na ty neztracené. Jasně, logické a rozumné. Ale na štěstí jsou cesty Boží jiné než ty lidské. On bere každého jednotlivě, individuálně. Každého miluje celým svým srdcem. Ví, že ten, kdo se ztratil v životě, potřebuje více Jeho pomoci, protože je ve větším nebezpečí a ve větší samotě. Budme rádi, že Bůh je vlastně takový. Že se Mu chce. Děkujme Mu za to. My, ztracené a znovu nacházené ovce.

Rozjímání na pátek 20. července 2018

„Nebo která žena, když má deset stříbrných mincí a jednu z nich ztratí, nerozsvítí svítilnu, nevymete dům a nehledá pečlivě, dokud ji nenajde? A když ji najde, svolá své přítelkyně i sousedky a řekne jim: 'Radujte se se mnou, protože jsem našla stříbrnou minci, kterou jsem ztratila.' Právě tak, říkám vám, mají radost Boží andělé nad jedním hříšníkem, který se obrátil.“ (Lk 15, 8–10)

To je další část patnácté kapitoly evangelia podle sv. Lukáše – kratinké podobenství o ztracené drachmě. Někam se zatoulala: pod kredenc, nebo za skříň. Jedna maličká drachma. Vcelku nic, a přece se té ženě chtělo tu minci hledat. Ztratit čas, shýbat se, zametat v koutech. Copak by jí nestačilo devět drachem? Ne, protože devět, to nejsou všechny, a ona chtěla mít všechny! Tak, jako i Kristus chce mít všechny. Umřel za všechny, vstal z mrtvých pro všechny a všechny chce přitáhnout k sobě, jak to sám řekl: „A já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě.“ (J 12, 32) Dovolme Mu tedy, aby nás přitáhnul, dovolme Mu nás nalézt a připojit ke společenství. A sami taky následujme Boha v Jeho urputné snaze spasit všechny. Ať nám záleží nejenom na vlastní spáse. Ať se nám chce hledat naše ztracené bližní, zvláště ty nejbližší! A radujme se z každého nalezeného, radujme se spolu s ostatními, spolu s Církví, spolu s celým nebem. Sv. Jan Pavel II. v encyklice „Dives in misericordia” napsal, že milosrdenství je „doceňování, tažení vzhůru, je to dobývání dobra zpod všech vrstev zla, které je ve světě i v člověku” (srov. DM, 6). Takový je Bůh, takovými, díky Jeho milosti, budme i my!

Rozjímání na pátek 27. července 2018

„Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: 'Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem.' Ale otec nařídil svým služebníkům: 'Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte ho! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen!' A začali se veselit.“ (Lk 15, 20–24)

Kdybychom sestavili žebříček nejznámějších částí evangelií, tak podobenství, jehož kousek jsme právě slyšeli, byla by asi první. Řeč je o dvou synech, z nichž jeden chtěl z

domu odejít, a druhý do něj ne chtěl vejít, z nichž jeden hřešil z nedostatku věrnosti, a druhý z nedostatku pokory. A řeč je i o otci, který je jiný než jeho synové. Řeč je o ztracení a nalézání. Po podobenství o ztracené ovci a ztracené drachmě nám říká Pán Ježíš to nejkrásnější: o ztracených synech, anebo raději o otci, kterého je možno ztratit, ale který se sám nikdy neztratí. A otázka: který bratr z těch dvou je nám bližší? Není třeba dlouho přemýšlet nad odpovědí! Oba. Oba jsou nám stejně blízcí. Oba jsou v každém z nás. Ozývá se v nás jednou jeden a jednou druhý. A my jsme tedy také v nich. Náš život se otáčí jakoby mezi těmi bratry. Celý život jsou v nás přítomni. To my jsme ztraceni. A z té perspektivy je potřeba se dívat na otce. Protože otec je „z jiného příběhu“, a radši z jiného světa! On nekonečně převyšuje každého z těch bratrů. Protože je milosrdný. To je jeho první a nejdůležitější vlastnost. Proto se nedívá na to, co synové udělali, nebo co neudělali, ale dívá se na to, že to jsou jeho synové. Oba poměruje stejně. Na jednoho čeká, druhému vychází naproti, jednomu nedovoluje vysvětlovat, druhému sám vysvětluje. A co je nejdůležitější: dělá to všechno s radostí, kterou neumí zakrýt a kterou nechce zadržet. To je vlastně milosrdenství! Že Bůh vždycky dává druhou šanci, že nás vždycky přijímá, že nás vždycky chce. Také tehdy, když my nechceme Jeho.

Rozjímání na pátek 10. srpna 2018

„Ježíš se ujal slova a řekl: »Jeden člověk sestupoval z Jeruzaléma do Jericha a octl se mezi lupiči. Ti ho o všechno obrali, zbili, nechali napolo mrtvého a odešli. Náhodou šel tou cestou nějaký kněz; viděl ho, ale vyhnul se mu. Stejně i jeden levita přišel k tomu místu; viděl ho, ale vyhnul se mu. Ale jeden Samaritán přišel na své cestě k němu, viděl ho a bylo mu ho líto. Přistoupil k němu, nalil mu do ran oleje a vína, obvázal je, vysadil ho na svého soumaru, dopravil do hostince a staral se o něho. Druhého dne vytáhl dva denáry a dal je hostinskému se slovy: 'Starej se o něho, a co vynaložíš navíc, já ti doplatím, až se budu vracet.' Co myslíš, kdo z těch tří se zachoval jako bližní k tomu, který se octl mezi lupiči? On odpověděl: »Ten, kdo mu prokázal milosrdenství«. A Ježíš mu řekl: »Jdi a stejně jednej i ty«!» (Lk 10, 30–37).

To podobenství, které jsme právě slyšeli, nám říká dvě velmi důležité věci, na které bychom neměli nikdy zapomenout. Za prvé, že samotná nábožnost nestačí ke spáse.

Vždyť ten kněz i ten levita byli jistě nábožnými lidmi. Šli buď do chrámu, anebo se z chrámu vraceli, oba si byli jisti, že jsou v kontaktu se svatostí Boha a oba se báli, že dotyk s tím napůl mrtvým – s jeho krví – je poskvrní. Oba si tedy kladli otázku: „co se se mnou stane, jestli se tu zastavím?“. A odpověď, kterou si sami dali, zněla: „stanu se nečistým, a to mi nedovoluje moje náboženství“. Proto se tam nezastavili. Zatímco ten Samaritán, který neměl žádnou náboženskou povinnost, aby se zastavil u toho zbitého nešťastníka, si dával jinou otázku: „co se s ním stane, když se u něj nezastavím?“. A jeho odpověď zněla: „on umře“. Proto se tam zastavil! Udělal to, protože – jak řekl papež Benedikt XVI – měl srdce, které vidí!

A druhá pravda plynoucí z toho podobenství je ta, že k milosrdenství je potřeba konkrétní čin. Samaritán nehořekoval nad tím nešťastným člověkem, nesvolával sympozia na téma pomoci lidem přepadeným lupiči, nevypracovával na to speciální programy. Ne! Bylo mu ho líto, ale u lítosti neskončil! Naopak: začal pomáhat velmi rozhodně a konkrétně. Přistoupil k němu, nalil mu do ran víno, které bylo desinfekcí, a olej, který tišil bolest. A dále: vysadil ho na soumaru, dopravil do hostince a zaplatil dva denáry a zavázal se, že až se vrátí, doplatí zbytek. Přesně! Ta jeho pomoc byla nejenom přímá a osobní, ale byla to úplná strategie pomoci. Naučme se, že nestačí si poplakat a zanaříkat, protože to je privilegium starých budižkničemu a mrzutých paniček, nebudme jako sbor v opeře, který stojí a zpívá: „jdeme, jdeme, jdeme“, ale nikam nejde! To nepřináší žádný užitek. Z toho nikdo nic nemá! Křesťanství očekává konkrétní činy milosrdenství, a ne teorie na téma milosrdenství!

Rozjímání na pátek 17. srpna 2018

„Byl jeden bohatý člověk, oblékal se do šarlatu a kmentu a každý den pořádal skvělou hostinu. U jeho dveří lehal jeden žebrák – jmenoval se Lazar – plný vředů a rád by utišil hlad aspoň z toho, co padalo z boháčova stolu; a (ještě k tomu) přicházeli psi a lízali mu vředy. Žebrák umřel a andělé ho odnesli do Abrahámovy náručí. Pak umřel i boháč a byl pohřben. V pekle v mukách zdvihl oči a viděl zdálky Abraháma a v jeho náručí Lazara. A zvolal: 'Otče Abraháme, slituj se nade mnou a pošli Lazara, ať omočí aspoň kousek prstu ve vodě a ovlaží mi jazyk, protože zakouším muka v tomto plamenu.' Abrahám

však odpověděl: 'Synu, uvědom si, že ty ses měl dobře už zaživa, Lazar naproti tomu špatně. A nyní se tu on raduje, a ty zakoušíš muka. A k tomu ke všemu zeje mezi námi a vámi veliká propast, takže nikdo nemůže přejít odtud k vám, i kdyby chtěl, ani se dostat od vás k nám.' (Boháč) řekl: 'Prosím tě tedy, otče, pošli ho do mého otcovského domu. Mám totiž pět bratrů, ať je varuje, aby se také oni nedostali do tohoto místa muk.' Abrahám odpověděl: 'Mají Mojžíše a Proroky, ať je uposlechnou!' On však odporoval: 'Ne, otče Abraháme! Ale když k nim někdo přijde z mrtvých, pak se obrátí.' Odpověděl mu: 'Jestliže neposlouchají Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.'« (Lk 16, 19–31)

Jak vzrušující je to podobenství. Dva lidé! Jeden je boháč z paláce, který má zdánlivě všechno: život tráví každodenní pravidelnou zábavou, sytí se vybranými pokrmy, obléká se do šatů z navýsost drahé látky. Nemá jenom jedno: jméno. Nevíme, jak se ten boháč jmenuje. Je bezejmenný, nijaký, zbavený osobnosti! Jeho bohatství, spojené a prázdnotou života, ho úplně zaslepuje! Neuvědomuje si ubíhající čas, jenž neodvratně směřuje ke konci jeho pozemského života, i nepozoruje člověka, který leží u brány jeho paláce, člověka, který umírá z hladu, zimy a i ran, které mu olizují psi! Chce alespoň kousíček, ale nedostane. Ten člověk má však něco, co nemá ten z paláce: má jméno! A to jaké: Lazar, což znamená: „Bůh pomáhá“. A to všechno se v jedné chvíli mění. Přichází spravedlivá smrt. A bere je oba. A určuje: Lazar jde na klín Abraháma, do krajiny věčného dostatku a tamten – do krajiny věčné bídy. To podobenství je jako zrcadlo. Není určeno k tomu, aby se rozbilo, ale aby se v něm mohl člověk spatřit. Kterému z těch dvou jsem dnes blíže? Mám jméno? Pamatuji na to, že čas běží a že s každou vteřinou se přibližuje ta chvíle, v níž mě Kristus Pán pozve buď na svou pravou, nebo na svou levou stranu. Co mi tehdy řekne? Byl jsem hladový, a dal jsi mi najíst, anebo něco úplně opačného?

Rozjímání na pátek 24. srpna 2018

„Až přijde Syn člověka ve slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Tu řekne král těm po

své pravici: 'Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.' Spravedliví mu na to řeknou: 'Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žíznivého, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?' Král jim odpoví: 'Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.'" (Mt 25, 31–40)

To je jedno z nejznámějších a nejčastěji komentovaných podobenství v evangeliu. To na jejím základě zformulovala Církev tzv. skutky milosrdenství. U příležitosti Roku Milosrdenství nás papež František usilovně nabádal, abychom je plnili. Známe je dobře. Skutky tělesné, tedy: hladové nasytit, žíznivé napojit, nahé obléci, ty na cestách přijmout do domu, nemocné navštěvovat, vězně těšit, mrtvé pohřbívat. To je vždy třeba dělat nejdříve.

Ale jsou též skutky duchovní, a ty jsou ještě důležitější: pochybujícím dobře radit, neznalé poučovat, křivdy trpělivě snášet, ztrápené utěšovat, hříšné napomínat, těžkosti s radostí obětovat a také modlit se za živé i mrtvé! Ty jsou důležitější. „Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši?“ (Mt 16, 26). Skutky duchovní je též těžší uskutečnit. Neboť je přece snadnější dát někomu chléb, nebo peníze na chléb než napomínat ty, kteří žijí v hříchu, kteří nepřístupují ke svátostem, ačkoli by mohli. Tehdy můžeme narazit! Lehčí je navštívit nemocného než utěšit někoho, kdo je v zármutku nebo utrpení. Utěšit ho ne za pomoci banálních řečí a hloupých historek, ale moudrým slovem nebo soucitným mlčením. Lehčí je pohřbít mrtvého než se zavázat ke stálé modlitbě za živé či mrtvé.

A na konec: skutky duchovního milosrdenství potřebují hlubší katechezi a plnější pochopení. Neboť jestliže rozumíme, co to znamená, abychom někoho, kdo žízní, napojili a někoho, kdo je nahý, oblékli – je daleko těžší pochopit, co to znamená, že máme křivdy trpělivě snášet, anebo těžkosti obětovat, a to ještě s radostí!

Prosme dnes Pána, aby nám dával nezbytné milosti, a když je to třeba i potřebná varování, abychom v této zásadní hodině naší historie stáli na té pravé straně...

Rozjímání na pátek 31. srpna 2018

„Nebeské království je podobné hospodáři, který vyšel časně zrána najmout dělníky na svou vinici. Smluvil s dělníky denár na den a poslal je na vinici. Když vyšel kolem devíti hodin, viděl jiné, jak stojí nečinně na trhu. Řekl jim: 'Jděte i vy na (mou) vinici a dám vám, co bude spravedlivé.' A šli. Kolem dvanácti a tří hodin odpoledne vyšel znovu a udělal to zrovna tak. Vyšel kolem pěti hodin a našel jiné, jak tam stojí, a řekl jim: 'Co tu celý den nečinně stojíte?' Odpověděli mu: 'Nikdo nás nenajal.' Řekl jim: 'Jděte i vy na (mou) vinici!' Když nastal večer, řekl pán vinice svému správci: 'Zavolej dělníky a vyplať jim mzdu, začni od posledních k prvním.' Přišli ti, kdo nastoupili kolem pěti odpoledne, a dostali po denáru. Když přišli první, mysleli, že dostanou víc, ale i oni dostali po denáru. Vzali ho, ale reptali proti hospodáři: 'Tady ti poslední pracovali jedinou hodinu, a dals jim zrovna tolik co nám, kteří jsme nesli tíhu dne i horko.' On však jednomu z nich odpověděl: 'Příteli, nekřivdím ti. Nesmluvil jsi se mnou denár? Vezmi si, co ti patří, a jdi. Chci však i tomuhle poslednímu dát jako tobě. Nesmím s tím, co je moje, dělat, co chci? Anebo závidíš, že jsem dobrý?' Tak budou poslední prvními a první posledními.” (Mt 20, 1–16)

V červenci a srpnu jsme uvažovali o podobenstvích, které soustřeďovaly naši pozornost na Pánovo milosrdenství. Dnes přidáváme ještě jedno, a jeho výběr nás může překvapit: podobenství o dělnících na vinici. Copak ono také říká něco o milosrdenství? Samozřejmě, neboť je o tom, že je možné mít dobré či zlé oko, dobré či zlé srdce. „Anebo tvé oko závidí, že jsem dobrý?”, ptá se reptajících dělníků majitel vinice, který je – jasná věc – obrazem samého Boha. Hněvat se, že je někomu dobře, nebo – co je ještě dramatičtější – hněvat se, že je někdo dobrý! To je klasický příklad závisti. Tobě se dobře vede, ty jsi člověkem správným, zdatným, šlechetným, a já se kvůli tomu zlobím. Mně je kvůli tomu špatně! Dábelské! Jak říkal Spinoza: „závist je dispozice srdce, která nakazuje člověku těšit se z neštěstí druhého a rmoutit se z jeho úspěchů”. Je zapotřebí se závistí varovat jako ohně, je zapotřebí se z ní léčit, jako z nákazy, a nejlepším lékem je

milosrdenství. Když vidíš, že je někdo špatný, pomoz mu stát se dobrým. Když vidíš, že je někdo dobrý, těš se z toho, chval ho, utvrzuj ho v dobrém, pomoz mu zachovat si dobrotu srdce i správný život. Když se ti samému podaří udělat něco špatného, co nejdříve naprav to zlo, kaj se a snaž se zlo neopakovat. Když ti to jde dobře, nevyvyšuj se kvůli tomu nad ostatní, ale děkuj Tomu, který je pramenem všeho dobra. Tomu, který si s tebou smluvil denár a který slovo dodržuje.

Rozjímání na pátek 14. září 2018

Z evangelia podle sv. Jana: „Nyní je moje duše rozechvěna. Co mám říci? Otče, vysvobod mě od té hodiny? Ale právě kvůli té hodině jsem přišel. Otče, oslav své jméno«! Tu se ozval hlas z nebe: »Oslavil jsem a ještě oslavím«. Lidé, kteří tam stáli a uslyšeli to, říkali, že zahřmělo. Jiní říkali: »To k němu promluvil anděl«. Ježíš jim na to řekl: »Ten hlas se neozval kvůli mně, ale kvůli vám. Nyní nastává soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vypuzen. A já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě«.” (J 12, 27–32)

Dnes prožíváme krásný svátek, který má svou dlouhou historii – povýšení svatého kříže. Tento svátek připomíná dvě události: nalezení Kristova kříže v roce 326, což se připisuje svaté Heleně, matce císaře Konstantina Velkého, a dobytí kříže z rukou Peršanů, což se stalo za císaře Heraclea v roce 628. Tehdy byly relikvie svatého kříže ve slavnostním procesí přeneseny do jeruzalémské baziliky Božího Hrobu, a potom v mnoha kousíčkách ctěny i uctívány po celém křesťanském světě. Když si připomínáme historii dnešního svátku, jsme zároveň nabádáni, abychom si uvědomili naše vnímání samotného znaku kříže. Jak ho děláme, jestli se za něj stydíme nebo ho ctíme, jestli je kříž přítomen v našich domovech, a jestli je, tak na jakém místě: viditelným nebo spíše skrytým? To za prvé. Je ale i druhý, důležitější požadavek dnešního svátku, o němž vypráví Evangelium, které jsme před chvílí slyšeli: jde o to, abychom neustále obraceli svůj zrak, svoje srdce i svůj život ke kříži, a ještě více na samotného Ukřižovaného. To je naše záchrana, jako byl kdysi pro Židy, sužované hady na poušti, záchranou pohled na měděného hada. Kristus, povýšený nad zemí, Král Milosrdenství, nás chce neustále přitahovat k Sobě, chce nás vyvýšit. Každého! I kdyby se někdo cítil moc ponížený druhými, zdeptaný životem, padlý

do hříchu, Kristus Pán ho chce postavit na nohy a pomoci mu jít dál. Nechme se tedy vyvýšit Vyvýšeným! A ne jenom dnes!

Rozjímání na pátek 21. září 2018

Z evangelia podle sv. Matouše: „Když odtamtud šel Ježíš dál, uviděl v celnici sedět člověka, který se jmenoval Matouš. A řekl mu: »Pojď za mnou«! On vstal a šel za ním. Když byl Ježíš u stolu v (jeho) domě, přišlo mnoho celníků a hříšníků a zaujali místo u stolu s ním a s jeho učedníky. Když to viděli farizeové, řekli jeho učedníkům: »Proč váš Mistr jí s celníky a hříšníky«? On to zaslechl a řekl: »Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Jděte a naučte se, co znamená: 'Milosrdenství chci a ne oběť.' Nepřišel jsem totiž povolát spravedlivé, ale hříšníky.«” (Mt 9, 9–13)

Téměř na konci cyklu našich setkání prožíváme svátek apoštola Matouše. A slyšíme to krásné Evangelium o milosrdenství, které je neočekávané a více než spravedlivé. Matouš neměl právo si myslet, že se o něj Kristus bude zajímat. Vždyť byl celníkem, kolaborantem, prodejným člověkem, který se zaobíral špinavými penězi a obohacoval se z těch peněz. Žádný správný Žid se s ním neměl kamarádit. Ale Kristus najednou vidí v Matoušovi něco, co v něm jiní nevidí. Protože hledí hlouběji a dále, hledí až do srdce. Vidí v něm člověka! A proto ho chce! A Matouš je tím úplně zaskočený. Nejgeniálněji to vyjádřil slavný malíř Caravaggio, když tuto scénu Evangelia zobrazil na svém známém plátně. Kristus tam ukazuje dlaní na Matouše a říká mu: „pojď za Mnou”, a Matouš má velké, do široka otevřené oči, nedůvěru zračící se ve tváři, a z jeho udiveného srdce zní otázka: „Já? Opravdu já? Nespletl sis mě s někým...?”. Na tom obraze je ještě Petr, který se pozorně dívá na tu scénu, jako by se jí učil. A to je dobře. Protože to má Petr umět. I Církev to má umět.

Rozjímání na pátek 28. září 2018

Z evangelia podle sv. Lukáše: „[Řekl jim Ježíš]: Jak chcete, aby lidé dělali vám, tak i vy dělejte jim. Jestliže milujete ty, kdo milují vás, co za to můžete od Boha čekat? Vždyť i hříšníci milují ty, kdo je milují. Prokazujete-li dobrodiní těm, kdo je prokazují vám, co za

to můžete čekat od Boha? To přece dělají i hříšníci. Půjčujete-li těm, od kterých doufáte, že vám to vrátí, co za to můžete od Boha čekat? Vždyť i hříšníci půjčují hříšníkům, aby dostali stejně tolik nazpátek. Ale milujte své nepřátele, prokazujte dobrodiní a půjčujte a nic nečekejte zpět. Vaše odměna bude hojná a budete syny Nejvyššího, neboť on je dobrý k nevděčným i zlým. Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec!” (Lk 6, 31–36)

Jestliže jsme v minulých měsících četli Boží Slovo jako příběh o Božím Milosrdenství, tak na konec našeho cyklu nemůže chybět fragment z Kristova kázání na hoře a slova, která jsou jakoby programem křesťanského života: „Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec”. Velmi mě zaujala ikona Jubilejního Roku Milosrdenství, který jsme s Církví nedávno prožívali, od slovinského jezuity, otce Marko Rupnika. Pán Ježíš tam zvedá na svých ramenou Adama, jako pastýř ovečku a – což je nejzajímavější – jedno oko mají společné. Spojuje se pohled Krista s pohledem člověka. Kristus vidí Adamovými očima, a Adam zase očima Krista. A to je ten program křesťanského života: být jedním i druhým. Být Kristem, který zvedá slabého a padlého Adama, a zároveň být Adamem, jehož záchranou je držet se milosrdenství Kristova – souznít s ním, důvěřovat mu a následovat je. Čili: mít jedno oko a jedno srdce s Kristem a s jakýmkoli člověkem v potřebě. Kéž by se nám podařilo takto žít náš obyčejný život, a to každý den. Dej to nebeský Pán!

Více textů o Božím milosrdenství najdete na

www.slavkovice.cz

www.apostol.cz